Ч. 96. Субота 1 (14 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

На поли росийско-японьскої війни настала мала перерва, викликана потребою виконаня деяких стратеґічних рухів і зібраня відповідних сил, а се дає нагоду придивити ся, що стало ся в послідних днях, особливо же що роблять тепер обі воюючі партиї і де они знаходять ся.

Із звіту ґенерала Куропаткіна виходить, що Японці по битві під Тюренчен заняли Фенванчен, положене на другій оборонній лінії росийскій і звідси пустили ся в дальший похід. Росийске войско було змушене формально втікати з впрочім укріпленого міста і понищило маґазини з провіянтом а запас материялів лікарских не мали вже часу забрати. Росийске войско пішло на передольну (вивіз) Мотієн, що лежить в половині дороги межи Фенванченом а Ляояном, головною кватирою ґен. Куропаткіна, а котра творить трету росийску оборонну лінію. Чутка, яку рознесли були французскі і анґлійскі ґазети о битві в передолині Мотієн, в котрій мав згинути також і ґенерал Зазулич, показала ся неправдивою. Тота передолина віддалена від Фенванчен так далеко, що хоч би Японці робили на день і 20 кільометрів, то ледви нині, в пятницю могли би там станути; що найбільше могло там прийти до якоїсь стички межи росийскими відділами задної а відділами японьскої передної сторожі. Але й то ледви, бо як показує ся із наспівших вістий, Японці маневрують знову так щоби зайти Росиян з двох боків. Одна часть Японців пустилась з Фенванчен до Хаічен, положеної при зелізници межи Нючваном а Ляояном, а друга хоче очевидно обійти високо положену і укріплену передолину Мотієн та пустилась до Саімаці, місточка положеного на всхід від гостинця, що веде в передолину Мотієн. Отже сею дорогою поступає перша армія японьска ґен. Курокі. Друга армія ґен. Оку, що висіла в Біцво (Піцево), посуває ся по всій імовірности на північ в сторону Хачен, щоби там сполучити ся з відділами армії ґен. Курокі; часть ії здає ся відійшла до замкненя Порт-Артура від сторони цілеччини.

Тут стоїмо тепер перед невиясненою доси загадкою: чи Порт Артур замкнений від цілеччини, чи ні? Як звістно, була чутка, що Японці замкнули вже Порт Артур і від цілеччини, що збурили там часть зелізниці а коло стациї Вафантієн стріляли навіть на послідний поїзд, що вийшов був з Порт Артура. Нараз наспіла вість від Куропаткіна, що до Пор Артура завезено під сильною ескортою цілий поїзд муниції. Нині знов депеша бюра Райтера з Токіо каже, що неправдива есть вість, мов би сполучене з Порт Артуром назад привернено. Загадка ся дасть ся хиба лиш тим пояснити, що малі відділи Японців дійшли аж до зелізниці і може незначно єї ушкодили, але опісля Росияни їх відперли, направили шкоду і перевезли муніцию.

Ся послідна обставина, що аж перед самою облогою доставлено такій кріпости як Порт Артур муніцию, та й то не знати чи достаточну, єсть дальшою характеристикою недбалости росийскої воєнної управи. В битві на далекім Всході над рікою Ялю показало ся то само. На то не можна покликувати ся, що війна вибухла несподівано, бо хоч би й так було, то від 8 лютого аж до 1 мая було чей досить часу заосмотрити в муніцию не лиш піше війско, але й кріпость Порт-Артур. Тимчасом росийскі офіцири, як ось полковник Майстер, розповідають тепер, що піхоті і артилериї росийскій саме підчас найбільшого розгару битви забракло патронів. В хвили, коли Японці сипали ґранатами як градом, мусіли росийскі вояки ходити далеко по муніцию і двигати тяжкі скрині з набоями для своїх товаришів.

Друга загадочна річ, то росийскі відділи, що нараз появили ся в глубині Кореї і зачинають там непокоїти японьску армію. Ґен. Каркевич доносить, що один такий відділ в місті Пендонь розброїв 75 корейских вояків і знищив 700 пудів провіянту, призначеного для Японців, другий відділ на 10 кільометрів від

3)

КУДОЯРОВА ПЕЧЕРА.

(*Оповідане з старини — подав Сергій Браїловский*).

(Дальше).

Ледве Євтух пез з килимом, що з сланяв вхід до печери, зірвав ся атаман скоро з лавки і заломивши руки, почав неспокійно ходити по застеленій килимами земли. Від часу до часу приставав і майже голосно говорив до себе.

Чи міг він коли небудь гадати, що Настя, его дорога Настя, задля котрої покинув він рідне місто, стареньку матір, зробив ся розбишакою, щоби та сама Настя, пані сотникова, опинила ся в его руках!

— Що я скажу їй і як покажу ся на очи? — перший раз від шістьох-сімох літ, як став розбійником, спитав себе Кудояр, сідаючи край стола і підпираючи голову руками. — Атже она й не признасть мене за того самого Михайлика, котрого так щиро любила. Ні, нехай буде що хоче, а я скажу їй цілу правду, відкрию, як мені надоїло моє каторжне житє, як я в крови людий не міг угасити тої полумини, тої любови до неї, що палить моє серце! — І чого я жду? Треба скорше побачити єї, мою ясочку! — енерґічно сказав до себе, немов би пробуджуючись і скоро встав, обертаючись до виходу.

Нараз поступивши крок наперед, він задержав ся як вкопаний. Перед ним, коло самого входу до печери, стояла ціла бліда і зворушена Настя.

Она дізнала ся від бесідливого Євтуха, як змінив ся на лици атаман, коли почув від Охріма, що єго пані — жінка новгородского сотника Пушкаренка; що атаман Кудояр, про котрого їй розказували неімовірні річи, не хто иньший, як малий, неналядний Михайлик. Своїм чутким жіночим серцем она зрозуміла, що спонукало єї милого вибрати своїм осідком темний ліс, товаришами — довгу рушницю, пистолет і остру шаблю. Всьо она зрозуміла не холодним розумом, а горячим, чутким на чуже горе серцем — і простила єму єго страшне житє, повне мести супротив людий, котрі розбили так безпощадно єго щастє. В тім грізнім атамані шайки розбійників она бачила дуже нещасливого чоловіка, котрий був колись так близький для неї, але котрого, на жаль, люта доля на віки відорвала від неї.

Кудояр і Настя кілька хвиль мовчки гляділи одно на друге.

Було вже близько до рана. В осели розбійників було тихо як в могилі. Всьо спало твердим сном. Навіть мученик Охрім, побитий і ледве дихаючий, заснув вічним сном: за яких півтора години по тім, як був у Кудояра, він віддав Богу свою грішну козацку душу.

Під упертим здивованим поглядом Насті стало Кудоярови ніяково. Як провинивший школяр перед строгим поглядом учителя, так стояв Кудояр перед Настею, склонивши покірно свою безталанну але хорошу голову. Своіми чудовими, сияючими від радости при несподіваній стрічи очима впила ся она в того хорошого, але пропащого чоловіка. Їй стало невисказано жаль тої трийцятилітної „малої дитини".

— І чим би не муж мені — промигнула єї молоду голову грішна гадка. — Боже, о чім я думаю, окаяна! — зловила сама себе і чудові карі очи єї замрачились, вказуючи сумне чувство Насті.

— Чого она мовчить? Хоч би одно словечко сказала, хоч докірливе слово, лиш аби не мовчала! — думав з мукою в той час Кудояр, не сумніваючись чомусь, що Настя пізнала єго.

— Так, ось де Господь довів нам стрітити ся! — перервала она мовчане тихим, ідучим з глубини серця голосом, від котрого, як від звука воєнної труби приучений боєвий кінь, стрепенуло ся серце Кудояра. — Не думала, не гадала я, що той страшний розбійник і атаман розбійників Кудояр, котрого всї боять ся, не хто инший як мій...

Она зупинила ся; їй ледве не вирвало ся давне, звичайне: „милий, дорогий Михайлик".

— Як мій земляк — поправила ся она — Михайло Степанович Бочаренко. — Ну, що-ж? Значить, така воля Божа, щоби я була твоєю невільницею; вяжи мене, а може й убєш..

— Настю! — стогнучи перебив єї Кудояр, котрого серце рвало ся при кождім слові сотничихи.

— Господи, Боже мій! — немов сама до

Пендонь бив ся з відділом японьскої кавалериї і так дальше. Була також чутка, що на місто Анджу в глубині Кореї напало було 200 Росиян, але японьска залога їх відперла. Звідкиж нараз в Кореї взяли ся росийські відділи? Можна двояко здогадувати ся: або то суть відділи, що по битві над рікою Ялю відбили ся від своєї армії, або ще не мали були часу сполучити ся з нею, коли Японці обсадили були корейский беріг ріки, або они висланї тепер умисно, щоби непокоїти Японцїв позаду. То можуть бути відділи т. зв. „хохтні-к-ів“ або стрільцїв, окремих відділів сибірского войска, в котрих так само добре можуть робити службу хоч би й наймлені хунхузи.

Вість о якійсь битві над Ляоян та Хайчен есть зовсїм безосновна, а часті вибухи в Порт Артурі, які чути на мори, пояснюють тим, що Росияни мабуть розсаджують затоплені росийські кораблї, або може розлупують скали, щоби будувати дальші форти. Залога в Порт Артурі має виносити 12 до 18 000.

Новинки.

Львів дня 13-го мая 1904.

— **Преосьв. епископ станиславівский** др. Григорий Хомишин приїхав дня 10 мая до Станиславова. відвідав всїх чотирох капітульних крилошан і обняв управу епархії. Із Станиславова — як звідтам доносять — поїхав до Перемишля, а звідтам виїде до Відня до зложеня присяги, а опісля на Поділє. Рукоположене і інтронїзация нового Владики ще не відбуде ся на Зелені сьвята, але аж пізнїйше.

— **З „Народної лїчницї“ у Львові.** Загальні збори членів товариства гуманітарного „Народна лїчниця у Львові“ відбудуть ся дня 26 мая с. р. о годині 6 вечером в духовнім семинарии, музей ч. 8 при ул. Коперника ч. 36. Потрібний комплет 30 членів. За Раду тов-а „Народна лїчниця“: *о. І. Рудович*, секретар.

— **З Галицкої каси ощадности у Львові.** Звичайні загальні збори Тов. гал. Каси ощадности у Львові відбудуть ся в суботу дня 14 с. м. о 10 год. перед полуднем в салї засїдань дирекциї гал. Каси ощадности. На деннім порядку: Звіт із замкнення рахунків за 1903 рік. Референт п. Евген Пероженьский.

— **Переглядова вистава** товару і коний типу гуцульского відбуде ся дня 20 червня в Косові, получена з виставою виробів гуцульского промислу домашного. Будуть отже на тій виставі увзглядненї вироби ткацкі, килимарскі, гончарскі, кушнїрскі, з дерева, мосяжні, роботи жіночі і вироби вина овочевого. Відтак буде увзглядненый та кож відділ етноґрафічний.

— **Загальні збори** тов. взаїмн. обезпечень „Днїстер“ відбули ся вчера дня 12 мая, в великій сали „Народного Дому“ при участи поверх 100 делеґатів і 80 вірилїстів. Переважна частина участників зборів була з львівского і сумежних повітів, але прибули також делеґати з Буковини, з Коломийщини, Борщівщини і инших подальших околиць. Найслабше заступлені були повіти Лемківщини. Делеґатами були майже самі селяни; сьвященників прибуло на збори кільканайцять; сьвітскої інтеліґенциї переважно зі Львова 20 і кілька осіб, між ними одна женщина. Рано перед зборами відправила ся Служба Божа в Успенській церкви на інтенцию товариства, почім о $10^1/_2$ год. перед полуднем почали ся збори в „Нар. Домі“. Збори отворив президент Надзираючої ради п. радник Григорий Кузьма короткою промовою, зазначуючи, що минулий 1903 рік був тяжкий для товариства з причини многих і великих пожарів. Однак не був аж так тяжкий, аби треба було парушати корінні ф нди товариства. Дальше згадав, що товариство набуло реальність при ул. Підвале ч. 7 і приступить до будови власної каменицї, що зібрані приняли гучними оплесками. Вкінци пан радник Кузьма покликав на секретаря зборів п. Костя Паньківского, а на верифікаторів п. Антона Хойнацкого і о. Івана Рудовича та представив зборам правительственного комісаря п. радника Двору Гута. З дневного порядку адв. др. Федак відчитав протокол з попередних загальних зборів, а збори приняли его до відомости. Дальше адв. др. Федак відчитав звіт тов-а за 1903 рік. Над відчитаним звітом почала ся ширша дискусия в формі інтерпеляций делеґатів до дирекциї.

— **Нещастні пригоди і катастрофи.** З Нового Йорку телеґрафують, що в копальнях товариства вуглевого і зелїзного в Леррен, в державі Ілїнойс, вибухло 50 бочок пороху в хвили, коли при роботі було 385 робітників. Досі добуто з закопів 6 трупів і 18 раненых, але побоюють ся що число жертв буде значно більше. — В Парижи при пробі вигягнення воздухоплавця Бассена з бальона, котрий заметав ся о комин одної каменицї при площи Бастилї, наступила експлозия, в наслідок чого цїлий дім станув в полуміни. При огни попекло ся 19 осіб, котрі потерпіли тяжкі рани. — З Генуї, в Італії доносять, що онегди по полудни в робітни динамітних патронів для ловлї риб експльодував динаміт. Робітня займила ся. Доси добуто з під розвалин 1 трупа і 2 ранені особи. Побоюють ся, що під розвалинами буде більше трупів.

— **Нове чудо.** Італїяньскі часописи доносять, що в Неаполи, на однім передмістю, заселенім робітничою верствою, отворено голярню, де чинність голярів сповняють дві малпи. Одна малпа намилює лице, а друга голить бритвою. І, як на малпи, сповняють они свої чинности доволї зручно так, що не надто часто ранять чоловіка. Оплата за голене дуже низька, бо не доходить наших 4 сотиків і з тої причини робітники численно удають ся до тої голярнї. Властитель голярнї виходить як найлїпше на своїм підприємстві. Нічого не платить своїм помічникам та й годувати їх не потреба, бо кождий гість все принесе щось із собою для цікавих „голярів“.

— **Смерть в огни.** В Жизномири, бучацкого повіта, ударив грім в стодолу господаря Миколи Стойкова і викликав пожар, що знищив стодолу і стайню. Стойків хотїв ратувати зі стайнї худобу але на жаль упав сам жертвою огню. Та сама судьба постигла его двоє дїтий, 13- і 8-лїтні дївчата, котрі кинули ся за батьком до стайнї і вже не вернули. Разом з ними згоріли кінь і безрога. Недогарки трех людских трупів добуто аж по загашеню огню. Позаяк цїлий час дощ лив як з коновки, тому огонь не розширив ся дальше.

— **Пригода королевої Вільгельміни.** Молода голяндска королева відвідувала недавно людові кухнї в Амстердамі. Дворска дама водила монархиню по цїлім льокали, а вкінци війшла з нею до кухнї. Тут королева скоштувала страви, не щадила похал старій кухарцї, а вкінци спитала, де хова припаси. „Ось тут найяснїй

себе промовила Настя, притискаючи руки до грудий і в еї пречудних очах заблищали немов бриляньти каплї сльоз — за що Ти так тяжко караєш мене? Мало того, що Ти розлучив мене з милим чоловіком; що судив менї проводити молоді лїта з другим, чужим і нелюбим мому серцю, мало того, що Ти не приворожив мого серця до того суворого старця, хоч я в молитвах своїх благала Тебе, Царю небесний, о то; мало того, що Ти не дав менї радости родинного житя — дїтий — мало того всього: Ти покарав мене ще сильнїйшим родом кари небесної, бо призначив, аби той чоловік, котрого я любила більше всього на сьвітї, став найгіршим і найзгіднїйшим, що есть в сьвітї. Призначив єму бути страшним злочинцем, котрий ізза своєї дикости і лютости став пострахом людий; при его імени хрестять ся матери, притикаючи до грудий дорогі дїта. Господи Боже мій, на щож я так горячо молила ся, щоби коли вже сподоблось тобі післати менї гірку долю і тяжкий хрест, то щоби хоч улюбленому мною чоловікови було суджене щастє і талан? За щож, Господи, так тяжко караєш мене і гірке житє моє надїляєш ще одним нещастєм? Чому не тілько відкинув грішні молитви мої, але й судив ще, щоби я своїми очима бачила упадок того, котрий колись був менї найблизшим, рідним чоловіком, а тепер стоїть передомною злочинцем?

Настя в горю забула і на Кудояра і его розбійничу печеру. Перед нею явила ся немов на долони в застрашаючій наготї безплодність і безвідрадність еї житя і житя людского взагалї. Всї пережиті нею від дня нещастного подружа муки явили ся перед нею в своїй повній сьвіжости, впили ся своїми острими кіттями в еї насильно скуване молоде серце, жадне любови і пестощий, рвали его на кусні, стараючи ся витиснути з него найменшу надїю на щастє, або хоч би на признак щастя.

Бідна женщина гірко ридала. А Кудояр мовчав, прибитий словами Настї. Він ще низше склонив голову, не сьміючи бачити величезне горе тої, над котру не було для него нічого дорожшого в цїлім сьвітї.

— І лекше було би менї — ридала Настя — колиб я цїлком не стрічала ся з тобою! Лекше би менї було знати, що ти погиб від вистрілу мого мужа в той нещастний день, коли родичі — прости їм Господи — завязали менї сьвіт. Я й умерла би з тою гадкою, що ти погиб, як годить ся козакови, що глядає в чистім поли, в честній борбі своєї долї. Чомуж менї довело ся дізнатись, що ти — розбійник, що ті самі руки, котрі притискали мене до твоїх грудий, різали хрещений нарід, душили невинних дїтий, губили.....

Глухий стогін і плач перерзали еї докірливу бесїду. Перед нею на земли лежав ниць Кудояр і в пориві розкаяня рвав свої чорні як смола кучері. Настя похопила ся, що може бути, сказала що небудь лютого або надто обидного; еї почало трогати розкаяне, чому она так просто і отверто висказала перед тим нещасливим чоловіком все огірчене, що лїтами зібрало ся в еї серци. Глядячи на ридаючого коло еї ніг атамана розбійників, она завдала собі питане, чому замість слів співчутя і потїхи, кинула ся на него з такими докорами, не розпитавши, що він пережив за тих страшних шість-сїм лїт, в котрих она нічого не знала о нїм. Коли він плаче від еї слів, то чи він вже такий закоренїлий злочинець? І ось в нїй обудила ся знов женщина, все мягка, чутка на чуже горе, терпляча і співчуваюча, а в еї серци бухнуло з новою силою довго тлїюче чувство любови, так само як вибухають ледве жевріючі в чорні вуглї, коли коваль потягне за рукоять міха. Она приблизила ся до ридаючого Кудояра і легко дотикаючи его рукою, промовила з ніжностию:

— Прости, Михайле, коли сказала що лишнє або обидне.

— Ох, гірко було менї слухати твоєї бесїди, Настю — сказав Кудояр, встаючи — так гірко, що лїпше би менї еї нїколи не чути! Не тому гірко, що ти сказала в нїй богато обидливого; нї, та виговорила в своїх жалобах лише то, о чім я сам вже давно думав і що так сильно мучило мене. Що говорити — страшний гріх тяжить на мнї; душа моя в кіттях нечистого.... Злість на твого вітця і матір, ненависть до сотника, що відбив тебе у мене, неудачний напад — все то так затуманило мене, що я рішив утечи з противного менї з твоїм відїздом Сївска і зробив ся розбійником. Страшно і тяжко було менї часами, коли приходили хвилї, що я стямив ся, але все одно — не було ворота, і я як пяниця, по розкаяню впадав ще більше в гріх. Одною радостию для мене були спомини о нашій любови, і я весною старав ся не губити людий. За те осенью, на гадку о тім, що люди серед білого дня ограбили мене, забравши найдорожше, що було у мене і нїхто не вступив ся за мною, я робив ся незвичайно лютим і любував ся муками тих, що менї попали в руки. Не знаю, чому я такий був. Може хотїв відомстити на них свої давні муки. Спершу я не думав о нічім. Я хотїв награбити як найбільше добра, тому що коли би я був богатий, то твій отець і мати були би віддали тебе за мене. А коли ось та скриня — він показав головою в кут — стала битком набита золотом, сріблом, перлами і всяким добром, тодї я спитав себе: що менї робити з тем всїм? На що менї ті скарби, коли я не мiг за них купити мого утраченого щастя? Тодї менї невимовно надоїло моє страшне ремесло і лише хмелем забивав я посеред моєї неспокійної ватаги гризучі серце мої докори совісти. Часто приходила менї до голови гадка роздати все моє добро товаришам і пійти до Київа, щоби там

ша пані“, відповіла урядувана кухарка і отворила двері великої кухонної шафи. В тій хвили всі три женщини видали оклик. В шафі стояв.... мужчина. Спершу думали, що то любчик поважної кухарки, однак она опрокинула сей здогад з найбільшим обуренем. Тимчасом виновник вийшов з шафи, наближив ся покірно до королевої і заявив, що є — справоздавцем одного з найбільших амстердамских дневників і закрав ся до шафи, щоби міг дати можливо докладний опис побуту королевої в кухни. Королева усьміяла ся сердечно з штудерности дневникаря, а на прощане подала єму руку і сказала: „Прошу прислати й мені примірник часописи із своїм описом“.

— **З товариства руских ремісників „Зоря“ у Львові.** Після ухвали загальних зборів, котрі відбули ся 23 марця с. р., установлено на дальше при товаристві комісию промислово-інформацийну, до котрої війшли пп. Евгеній Спожарский, властитель переплетничої робітні і склепу церковних річий яко голова, Василь Гресяк, властитель кравецкої робітні, яко заступник голови і касиер, Василь Чума яко секретар, Денис Сембратович яко референт. Задачею сеї комісиї є як попередно подавати всякі пояснення в справі промислу на питання, які від суспільности до товариства вплинуть. Просимо отже відносити ся під адресою: Комісия промислово-інформацийна в тов. руских ремісників „Зоря,“ ул. Краківска ч. 17.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Віденъ 13 мая. Fremdenblatt заперечує вість о димісиї австро угорского амбасадора в Константинополи бар. Каліса і каже, що она есть зовсім безосновна.

Білград 13 мая. В суботу має ся відбути в Нішу з'їзд короля Петра сербского з князем болгарским Фердинандом і буде проголошений сербско болгарский союз.

Рим 13 мая. Tribuna доносить, що Росия і Франция не приняли протесту Ватикану против подорожи римскої гостини президента Любета. Анґлія заявила також, що не приймає протесту.

Льондон 13 мая. Бюро Райтера доносить з Петербурга, що там розійшла ся чутка, що адмірал Алексієв прислав цареви телеґраму, в котрій каже, що Росияни висадили у воздух доки і урядження портові на побережу в Дальнім, щоби тим способом утруднити Японцям приступ до берега. Дальші телеґрами доносять, що цілий порт в Дальнім знищено.

Петербург 13 мая. Кореспондент российскої аґенциї телеґрафічної доносить з Мукдену під датою 12 с. м.: Після наспівших тут вістий японьске військо в силі 4 до 5 компаний зближило ся в середу знову до зелізниці на північ від Порту Адамса (Пуляндіен). Прийшло тут до стички, в котрій згинуло 4 Росиян. В Салїчайпудзе стоїть 10.000 Японців з 50 пушками. Иньший відділ машерує вздовж ріки Таянхе на північний захід. В Бідзиво (Пічево) будують Японці форти.

Петербуг 13 мая. Ґен. Каркевич надіслав обширний звіт о стичках над рікою Ялю і коло Пічево. Японці заняли становища 8 кільометрів на північ від Такушан. Після одержаних донесень 10.000 Японців з тяжкими пушками вирушило до Сюян. Ґен. Флюґ доносить, що 10 і 11 мая одержав вісти з Фенванчена, що японьска дивізия вирушила звідтам до Хайчен (Гайчен), підчас коли иньша дивизия піхоти з 40 пушками і 1500 кавалериї есть в дорозі до Фенванчен. Загальне число японьского войска, що стоїть в Піцево обчисляють на 20.000. Дня 10 мая відступило ся було японьске військо від лінії зелізничої і тоді воякам 4-го баталїона полку зелізничого під командою підполковника Спіридонова удало ся привернути сполучене зелізниче з Порт-Артуром.

черечими молитвами відмолити заподіяні гріхи; часто я о тім думав і зробив би так, тільки бояв ся....

Кудояр зупинив ся, поглянув на Настю, вичитав в еї очах милосердіє і богато давної любови і з пристрастию майже шепотом докінчив:

— Бояв ся, що не зможу серед молитов забути тебе.... — Він не міг говорити дальше. Не тямлячи себе від заволодівшого ним чувства, чуючи близкість тої, задля котрої загубив своє жите, він вхопив еї своїми сильними руками і почав як божевільний цілувати еї уста і очи.

Настя не противила ся, тому що в тій хвили забула і хто еї цілує і які руки еї так сильно обнимають, забула пережите горе, всьо забула....

А сьвічки ледве блимали в ліхтарях, осьвічуючи мрачно склепіне печери. На дворі наступила та поранна тишина, в котрій есть немов би причуте всесьвітної великої тишини, що колись принесе на землю Христос і де потонуть всї муки людскі, всьо горе.

І тихо було в Кудояровій печері.

V.

В погони за зьвірем.

Невеселий видав ся день 1-го жовтня 1687 року. Від раннього рана небо плакало дрібними, але безперестанними сльозами; вітер гнав ті сльози і кидав їх в лице невеличкому відділови кінних козаків, що прямували до Голубівского ліса по болотнистій дорозі. Худі помоклі коні ледве ступали по слизькій земли, по опускавши сумно голови, немов би прислухували ся, о чім співав гуляючий по поли вітер. Їздці їхали мовчки, похитуючи ся в високих і невигідних козацких сідлах.

Лишало ся не більше як верста до Голубівского ліса, що стояв перед їздцями темною, велеканьскою стіною.

— Слухай, Семене — обернув ся один з їздців, що їхав попереду відділу, до одного з найблизших козаків — виїдь наперед і покажи то місце, де на вас напали. Памятаєш его?

На невеличкім темно гнідім конику висунув ся наперед бравий козак, в черкесці поверх кафтана, знакомий читателеви сотенний хорунжий Семен; поправив на голові баранкову шапку, повів рукою по довгім темно-русявім вусі, протер рукавом мокрі очи і поїхав в напрямі ліса.

Всї їздці поправившись в сїдлах, торкнули ногами коний і пустили ся слідом за провідником, побрязкуючи шаблями.

Коли відділ в'їхав в ліс, окружала его могильна темнота. Шум і скрипіт дерев, сумні пісні осїнного вітру заглушили кроки коний, але привичне ухо козаків добре розріжняло лісні звуки і шопоти. Переїхавши пять верст, провідник звернув з прямої дороги і задержав свого коня коло невеличкої полянки.

— Ось тут мабуть відбивав ся я від двох розбійників, котрі гнались за мною — промовив нерішучо Семен, обернувши ся до під'їзджаючого Давида Пушкаренка, бо то був сотник Новгородка Сіверского, з котрим читатель познакомив ся в першій главі оповідання.

— Щож, хлопці, відпочинемо тут — промовив Пушкаренко і зліз в коня, передаючи поводи хорунжому, Семенови Беспалому.

Козаки пійшли за его примірем і попривязували коні до дерев.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 1 мая 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	6·46	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
	6·00	З Белзця, Сокаля
8·40		„ Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·30	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45		„ Кракова
2·51		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).